

ISPOD SKLOPLJENIH OČIJU, ZAGREBAČKI PLESNI ANSAMBL, KOR. LAURA ARIS ALVAREZ

Rastvaranje nepoznatog

Posljednje desetljeće Zagrebački plesni ansambl na čelu sa Snježanom Abramović Milković njeguje suradnju podjednako s domaćim i inozemnim koreografima, ponajviše s autorima romanskoga kulturnog kruga. Stoga ne iznenađuje da je njihova nova predstava *Ispod sklopljenih očiju*, izvedena 30. studenoga u dvorani Gorgona Muzeja suvremene umjetnosti, rezultat rada sa španjolskom plesačicom i koreografkinjom Laurom Aris Alvarez. Španjolka je još 1997, tada članica skupine Lanónima Imperial, sudjelovala kao plesačica u koprodukcij-skoj predstavi ZPA *Prepoznavanje krajolika*, autora Juana Carlosa Garcije. Od tada se izvođačka postava ansambla prilično izmijenila, ali su naklonost hispanističkomu senzibilitetu i tematski slične preokupacije i dalje važni u radu ZPA.

Problematika identiteta jedno je od neiscrpnih vrela kojima se *zepeaovci* rado vraćaju, bilo da je riječ o odnosu pojedinca i grupe, individualnoj izgradnji ili rasapu identifikacijskih silnica, raspravljanjem o samoći, izgubljenosti, smislu života i nedosegnutim ciljevima. Zaokupljenost tim pitanjima svojstvena je cjelokupnoj umjetnosti kao eklatantno antropocentričnoj djelatnosti, no u predstavama ZPA doima se kao da se ona spontano prepleću tvoreći gusto, neraskidivo vezivo, katkad toliko zbijeno da se čini kao

Petra Chelvi u vrlo dobroj plesnoj predstavi

da gledamo istu predstavu ili barem seriju predstava istoga koreografa. S druge strane nije isključeno da se sličnost u izričaju pokazuje kao posebna poetička vrijednost sama Ansambla koja se lijepi uza svaki koreografski rukopis.

U predstavi *Ispod sklopljenih očiju* koreografkinja polazi od sraca želje i napetosti proizišle njezinim susprezanjem, odnosno nezadovoljstva zbog njezina nerealiziranja ili tek djelomična ispunjenja. Naše je ponašanje regulirano društvenim kodeksom, kultura je u opreci s prirodom, sloboda je uvjetna. Predstava započinje prohodima plesača raspoređenih u dvije sučeljene formacije. Potom se ubrzanjem kretanja jasno definirane

putanje zgušnjavaju u klupko plesača iz kojega se postupno izdvajaju pojedine grupacije predvođene jednim članom. Grupacije se rastvaraju u duete i trija, pri čemu se koreografske sekvencije temelje na kontaktu s partnerom, prijenosu težine, igri povjerenja, sukreiranju figura. Skladna se suigra doskora narušava individualiziranjem pojedinačnih svjetova, plesne se minijature pretaču u konkretne priče o razlikama stvarnosnoga i imaginarnog, o razilaženjima vlastitih percepcija i percepcija drugih, o osobnim htijenjima i čežnjama, razočaranjima i slabostima. Rečenice izvođača potkrijepljene su citatima engleske književnice Janette Winterson i španjolskoga romanopisca

i redatelja Raya Lorige. Pripuštanjem fantazmi stvarnost se podvaja, dvojbe su ozbiljnije. Malodušnost i melankolična raspoloženja ublaženi su duhovitim prizorima. Sara Barbieri u primisli Elvisea Hodžića toliko je *vruća* da se o nju može kresnuti šibica, Petra Chelvi u depilacijskome aparatu vidi saveznika savršena izgleda, Ognjen Vučinić zanosi se mišićavim Supermanom.

Nakon ispovjednih tonova i individualnih dionica Laura Aris Alvarez ponovno se vraća skupnim scenama, osobito je dojmljiv prizor okupljanja oko stola s projekcijom vatrometa na ukošenoj plohi kao znak slavljenja života i vjere u zajedništvo obogaćeno pojedinačnim iskustvima. Vizualno jak prizor zajedničkoga puzanja prema naprijed s reflektorima uperenima u leđa (oblikovanje svjetla Saša Fistrić) ostavlja proces otvorenim, izmičući *konačnim* rješenjima i patetičnom vraćanju na polaznu situaciju. Glazba u izboru Samira Kadribašića odlično dinamizira izvedbu, ne dopuštajući možebitna skliznuća u scensko mrtvilo. Provjerenom kombinacijom španjolskih autora i revitalizacije neiskorjenjivih umjetničkih tema Zagrebački plesni ansambl dobio je posve solidnu predstavu.

IVANA SLUNJSKI